

Και όμως ο Νυμφίος έρχεται. Όχι θα έρθει, αλλά έρχεται (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Οι πρώτες μέρες της μεγάλης εβδομάδας είναι αφιερωμένες στην εσχατολογία και σε τέσσερις παραβολές: Των δέκα παρθένων με το λάδι του ελέους, του δούλου πού δεν είχε ένδυμα γάμου(έργα αρετών), των ταλάντων(διανομή πλούτου), του Βασιλιά με τους αμνούς και τα ερίφια(κρίση κατά την στάση μας έναντι των φτωχών). Και οι τέσσερις παραβολές σε πρώτο επίπεδο έχουν να κάνουν με τα έσχατα. Γιατί το Πάσχα σημαίνει το πέρασμα μας από μια ζωή σε άλλη ζωή και την κρίση μας σαν χριστιανών. Αλλά μήπως και αυτό το Δείπνο της Μεγάλης Πέμπτης δεν πληρώνει έναν Νόμο, μία Έξοδο από μια εποχή στην Άλλη; Ο Σταυρός δεν καταργεί έναν ολόκληρο κόσμο φθοράς; Η Ταφή δεν φανερώνει έναν σαββατισμό; Η Ανάσταση δεν ανοίγει μια πόρτα σε ανέσπερη αιωνιότητα;

Σε δεύτερο επίπεδο, έχουν να κάνουν με την Φιλοπτωχεία! Κάθε άνθρωπος πού

πεθαίνει και αφήνει αυτόν τον κόσμο, καταλείπει στους δικούς του τις υποθήκες, την διαθήκη και την κληρονομία του. Έτσι και ο Χριστός, δύο μέρες πριν τον θάνατο Του, μας κατέλειπε την δική του διαθήκη και την δική του κληρονομιά και αυτή είναι οι πτωχοί, οι πένητες και οι ελάχιστοι αδελφοί, οι ταπεινοί του κόσμου. Αυτό γίνεται πιά εμφανές την νύχτα της Μεγάλης Πέμπτης, όταν είπε στους μαθητές: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, αυτή είναι η νέα εντολή. Και έτσι θα γνωρίσουν όλοι πώς είστε οι γνήσιοι μαθητές μου!

Η τρίτη και κύρια διάσταση είναι αναστάσιμη, πασχάλια ζυμωμένη με την μετάνοια και την δικαίωση. Ο Ιωσήφ πού ανελκύεται από τον τάφο του λάκκου και βασιλεύει στην Αίγυπτο, προτυπώνει ταφή και Ανάσταση Κυρίου. Οι λαμπάδες των πέντε παρθένων είναι πασχάλινές και φαιδρές και σηματοδοτούν την είσοδο τους στο αιώνιο πάσχα του Νυμφίου τους. Η αμαρτωλός ανασταίνεται από τον άδη των παθών από τον ίδιο τον Χριστό. Η παράδοση της Θείας Ευχαριστίας την Πέμπτη είναι κατ'εξοχήν πασχάλιο γεγονός και μυστήριο. Νικηφόρος και κατ'εξοχήν αναστάσιμος είναι ο Σταυρός, αφού το πάσχα ημών ετύθη Χριστός δι'ημάς. Και η Ταφή δεν είναι το τέλος, αλλά εγκωμιάζεται σαν κένωση των μνημείων και πάντα θεωρείται και δοξάζεται με την πρώτη αυτή ανάσταση πού συντελείται με την κάθοδο του Βασιλιά στον Άδη!

Ο σύνδεσμος της Αγάπης, το εκκλησιολογικό ζυμωμένο με το ευχαριστηριακό στοιχείο, είναι μια διάσταση πού δεν μπορούμε να παραθεωρήσουμε. «Τω συνδέσμω της αγάπης, συνδεόμενοι οι Απόστολοι, τω δεσπόζοντι των όλων,

εαυτούς Χριστώ, αναθέμενοι...», είναι Εκκλησία, νέα συναγωγή, νέου Νόμου τέκνα. Η Εκκλησία, η Νέα Διαθήκη σφραγίζεται όχι πιά με αίμα θυσιών στο Σινά, αλλά με το Αίμα του Χριστού στον Γολγοθά. Το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι συνεκτικό της εκκλησίας, είναι ιδρυματικό της Εκκλησίας. Και το Πάσχα εκείνο του μυστηριακού υπερώου, του Γολγοθά και της Ανάστασης είναι το Άλφα για τον νέο κόσμο του Θεού. Η αρχή πού έχει διαστάσεις ατελευτησίας.

Όλη η ζωή μας μια μεγαλοβδομάδα. Όλη η ζωή μας μια απέραντη νύχτα, κατά την οποία περιμένουμε τον Νυμφίο, ως έρχεται ως κλέπτης εν νυκτί. Και πότε ραθυμούντες, πότε αγρυπνούντες. Πότε με τα λυχνάρια αναμμένα και κάποτε με το φως να τρεμοσβήνει. Και αλλοίμονο πολλές φορές με τα λυχνάρια σβηστά.

Σε πολλούς από εμάς παραμένει καύχημα η παρθενία, αλλά η μωρία του σβηστού λύχνου είναι ο μεγαλύτερος εμπαιγμός μας. Στεγνή αρετή, χωρίς πίστη και έργα. Άλλοι καμαρώνουν για τον ρυπαρό χιτώνα τους, μη έχοντες ένδυμα γάμου. Και όμως ο Νυμφίος έρχεται. Όχι θα έρθει, αλλά έρχεται. Μια έκφραση επαγρύπνησης, φοβερή! Συναγερμού! Να είμαστε στην αναμονή και στο σκίρτημα!